

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

08 אוקטובר 2019

י"ס 1440-10-19 ג. נ.

	בפני כב' השופט פליקס גורודצקי
מבקשת נ.ג. ע"י ב"כ עוה"ד עדי חן	
נגד	
משיב מ. ג. ע"י ב"כ עוה"ד רות דיין וולפנר	

החלטה

לפניי בקשה דחופה ביותר לשמירת המצב הקיים.

הבקשה הוגשה לפי סעיף 3 (ז) (1) לחוק להסדר התדיינות בסכסוכי משפחה (הוראת שעה) תשע"ה 2014 (להלן – "החוק") ולפי תקנה 10 לתקנות להסדר התדיינות בסכסוכי משפחה, התשע"ו 2016 (להלן – "התקנות").

במסגרת הבקשה נתבקש סעד לפיו בית המשפט יורה למשיב, להמשיך ולשאת בעלות השכירות בסך של \$+++ לחודש עבור דירה ברחוב ++++ ב+++ (להלן – "הדירה") כאשר יהיה על המשיב למלא את תנאי הסכם השכירות ולשלם למשכיר הדירה סך \$+++ אחת לשלושה חודשים מראש.

רקע עובדתי רלוונטי

הצדדים נשואים זל"ז כדמו"י מזה +++ שנים.

לצדדים ++ ילדים – כולם קטינים.

בעקבות פרוץ הסכסוך, דרכי הצדדים נפרדו.

עיקר טענות המבקשת בבקשה

הצדדים מתגוררים בדירה מזה כשנה.

עלות השכירות היא +++ דולר לחודש.

חוזה השכירות מסתיים ביום +++.

על המשיב לשאת בדמי השכירות בהתאם להסכם השכירות כסעד דחוף לשמירת המצב הקיים וכחלק מחובת המזונות והמדור שלו כלפי המבקשת והקטינים.

בטרם פרץ הסכסוך - +++ הצדדים התכוונו להמשיך ולהתגורר בדירה, אשר נמצאת בקרבה למוסדות החינוך של הקטינים.

בעטיו של הסכסוך, הודיע המשיב כי הסכם השכירות יסתיים בעוד שבועיים ועל המבקשת והקטינים לעבור לדירה אחרת השייכת לצדדים (להלן - "הדירה הנוספת"). המבקשת מתנגדת למעבר זה. לטענתה, מדובר בדירה המכונה על ידי המשפחה "+++". הדירה נמצאת בבניין ישן ומוזנח, מצב הדירה רעוע במיוחד, מלאה בעובש וריח של צחנה ואיננה ראויה למגורים ורחוקה מאוד מהסטנדרט של הדירה בה התגוררו הצדדים.

המשיב הוא הבעלים והמנכ"ל של חברה "+++ " והוא בנו של +++. המשיב, ביחד עם אביו, שותף בחברות נוספות.

המשיב מכור לאלכוהול ולסמים והוא פועל באלימות כלפי המבקשת משך כל תקופות הנישואים.

בעקבות האלימות, המבקשת הגישה תלונה במשטרה והמשיב הורחק מהמבקשת לתקופה של שלושים יום ולחמישה עשר יום מדירת מגורי הצדדים.

בעקבות הגשת התלונה, המשיב החל טרור כלכלי כלפי המבקשת. כחלק מאותה ההתנהלות, המשיב הותיר את חשבון הבנק ביתרת חובה בסך של כ-+++, באופן שאינו מאפשר למבקשת למשוך כספים מהחשבון. בנוסף הופסקה ההזרמה החודשית של סך של +++ דולר וכרטיס האשראי של המבקשת נחסם.

המשיב השתלט על בית הצדדים – בית בו התגוררו הצדדים לפני שעברו לדירה ואשר היה אמור להימכר תמורת סך של +++ דולר, אך המשיב ביטל את הליך המכירה באופן חד צדדי.

המשיב הודיע באמצעות ב"כ כי הוא נותן את הסכמתו שהמבקשת תעבור לדירה הנוספת של הצדדים. המבקשת אינה עובדת ומטפלת ב+++ ילדים.

עיקר טענות המשיב בתגובה

הבקשה נגועה בחוסר תום לב קיצוני ויש לדחותה, אגב חיוב המבקשת בהוצאות.

אין מדובר בבקשה לשמירת המצב הקיים, אלא בבקשה למתן צו עשה שמשמעותו חיוב המשיב להתקשר בהסכם שכירות חדש ולהתחייב מראש לשאת בעלות של +++ דולר. הצדדים ממילא התכוונו לעבור מהדירה אותה שכרו לשנה אחת בלבד.

נוכח פרידת הצדדים ונוכח קיומה של משמורת משותפת על הקטינים, היה ברור כי יש לדאוג לשני בתים נפרדים.

למבקשת יש אפשרות לעבור לדירה הנוספת שהיא בית פרטי, רחב ידיים. הדירה הנוספת מושכרת אך היא מתפנה מהשוכרים, איתם לא הוארך הסכם השכירות.

בדיון שהתקיים ביום 2.10.19, המשיב הציע לערוך שיפוץ כולל בדירה הנוספת ולהביא אותה למצב אשר יאפשר את מגורי המבקשת והקטינים בה. המשיב גם ידאג לאבזר את הבית באופן מלא עד ליום 7.10.19. המשיב אף שכר שירותים של בעלי מקצוע בתחום השיפוץ אך המבקשת סיכלה את ביצוע השיפוץ.

המשיב מתאר את הבית כבית יוקרתי ביותר, בגודל של 270 מ', הכולל גינה קדמית ואחורית, אשר נרכש על ידי הצדדים לפני כשנה בלבד, תמורת סך ש +++ ₪ לרבות באמצעות נטילת משכנתא בסך של +++ ₪.

המשיב הודיע כי יצורפו תמונות של הדירה הנוספת בהודעה נפרדת שתוגש.

הזכות למדור אינה זכות למדור ספציפי בדירה בה התגוררו הצדדים, עובר לפרוץ הסכסוך. הדבר נכון ביתר שאת משעה שהצדדים אינם מתגוררים עוד יחד וכשמדובר בהתחייבות ארוכת טווח.

המשיב מספק למבקשת ולקטינים מדור חלופי הולם.

המשכנתא הרובצת על הדירה הנוספת בסך של +++ ₪ בחודש משולמת באופן מלא על ידי

המשיב ומשמעות הבקשה היא חיוב המשיב בכפל התשלום.

המשיב נושא בתשלומים נוספים לרבות עזרת בית בסך של +++ דולר בחודש, במזונות בסך של +++ ₪ ששולם ביום ++, נושא בהוצאות החינוך של הילדים, לרבות בשיעורים פרטיים, חוגים וטיפולים נוספים.

המשיב הכחיש את טענות המבקשת בכל הנוגע להתמכרות לסמים ולאלימות הנטענת ולטרור הכלכלי.

עיקר טענות המשיבה בתשובה

יש לקבל את הבקשה לחייב את המשיב להאריך את הסכם השכירות ולשמור את המצב הקיים של המשפחה בהיבט של המגורים כפי שהיה בטרם הפרוד ואין לאפשר כל פגיעה ברמת כל חיי המבקשת והקטינים.

טוב יעשה המשיב אם ימלא את החובה המשפטית והמוסרית כלפי המבקשת וילדיו ויתחיל לשאת במזונות, יצא מייד מהבית עליו השתלט, ימכור אותו או ישכיר אותו על מנת לשלם את המזונות ואת חלקה של המבקשת בנכס.

הבקשה היא בקשה קלאסית לשמירת מצב קיים.

מעולם לא דובר כי חוזה השכירות של הדירה יהיה לשנה אחת בלבד והצדדים לא פעלו לחיפוש דירה חלופית ולא שפצו את הדירה הנוספת כי לא הייתה להם כוונה לעזוב את הדירה.

רק ביום +++ הודיע המשיב כי אין בכוונתו להאריך את הסכם השכירות.

הצדדים שלמו את דמי השכירות אחת לשלושה חודשים ואף פגרו בתשלומים.

בדירה הנוספת בוצעו תיקונים מינוריים ולא תיקונים דראסטיים.

הדירה הנוספת איננה משקפת את רמת החיים של המשפחה כיוון שאין בה מדיח כלים ומיבש, התריסים שבורים, אין מצלמות אבטחה, דוד שמש ישן, הבניין רעוע וקיימות חריגות בנייה שמסכנות את הבניין, עובש ורטיבות.

האלימות הכלכלית הנקטת כנגד המבקשת פוגעת בקטינים וגורמת להם למצוקה קשה.

המשיב אינו מהסס לעקור את הקטינים מהדירה.

סך של +++ ₪ ששולם על חשבון המזונות הוא סכום מגוחך והמבקשת הודיעה באמצעות ב"כ כי בכוונתה להגיש בקשה למזונות זמניים כנגד המשיב וככל שיידרש כנגד אביו.

למבקשת אין ידיעה כי הדירה נרכשה אגב נטילת המשכנתה וכי קיימים תשלומי המשכנתא השוטפים

הכרעה

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובמסמכים הרבים אשר צורפו לכתבי הטענות, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

ראשית, הבקשה היא בקשה לשמירת המצב הקיים לפי **התקנה 10 לתקנות**. במסגרת כתבי טענותיה, חזרה המבקשת והדגישה כי הסעד המבוקש נובע מחובת המשיב לשאת במזונותיה ובמזונות הקטינים. משכך, היה על המבקשת להגיש בקשה לסעד דחוף לפי **התקנה 12 (א) (3) לתקנות** המאפשרת לבעל דין להגיש בקשה "בעניין מזונות".

החשיבות להגיש את הבקשה במסגרת משפטית מתאימה **ראו: ע"א 8659/99 חברת נוף ים כחול השקעות ופיתוח פרויקטים בע"מ נ' פול פיינרו פ"ד נד(2) 625** נעוצה במספר טעמים:

הטעם הראשון - כאשר קיים חוק ספציפי, דהיינו חוק מיוחד המתייחס לנסיבות אז חובה ליישם את אותו חוק ולהעדיפו על פני החוק הכללי **ראו: ע"פ 107/73 "נגב תחנת שירות לאוטומוביל בע"מ" נ' מדינת ישראל, פ"ד כח (1) 640, 642; ע"א 6821/93 בנק המזרחי המאוחד בע"מ נ' מגדל כפר שיתופי, מט (4) 221, 255.**

הטעם השני – בהליך העוסק במזונות, נבחנת בראש ובראשונה הזכאות של המבקשים לסעד זה ויתכן מצב לפיו, למשל, ייקבע כי המשיב פטור, מסיבה זו או אחרת, ממזונות המבקשת.

במצב דברים זה, כאשר המדור הוא חלק מחובה לשלם המזונות **ראו: תמ"ש 15-07-11418 מיום 15.08.16 (פורסם בנבו)**, המשיב יחויב במדור הקטינים בלבד בשיעור של 50% מעלות המדור **ראו: ע"א 52/87, הראל נ' הראל פ"ד מג (4) 201, 205** ולא במלוא עלות השכירות כמבוקש בבקשה זו.

הטעם השלישי - **סעיף 3(ז)(1) לחוק** מורה כי צד לבקשה ליישוב סכסוך רשאי להגיש, בכל עת, לערכאה שיפוטית המוסמכת לכך לפי דין, בקשה לסעד דחוף ולסעד זמני לשמירת המצב הקיים. **סעיף 3(ז)(4) לחוק** מורה כי "צו לסעד זמני שניתן לפי סעיף זה יעמוד בתוקפו עד למתן החלטה בעניינו על ידי הערכאה השיפוטית שנקבעה כמוסמכת לדון בתובענה העיקרית, לאחר שהוגשו כתבי בי-דין לפי סעיף 4". הינה כי כן, הוראות החוק אינן תוחמות את תוקפו של הסעד הזמני שניתן בזמן, כי אם מורות הן כי משעה שניתן סעד זמני במסגרת תובענה ליישוב סכסוך, הוא יעמוד עד להכרעה בעניין במסגרת תובענה שתוגש, ככל שתוגש.

"תקופת החיים המקסימאלית" של הבקשה ליישוב סכסוך, בהעדר הסכמת הצדדים בכתב להאריך תקופה זו, היא 60 יום **ראו: סעיף 3 (ה) לחוק**. המבקשת עותרת לחיוב המשיב להתקשר בהסכם השכירות לתקופה של שנה ולשלם את דמי השכירות בגין תקופה זו. לפיכך, ככל שבתום תקופת הקפאת ההליכים לא תוגש על ידי המבקשת תביעה למזונות, ייוצר מצב בו הוראת **סעיף 3 (ז) (4) לחוק** תרוקן מכל תוכן והסעד הזמני יעמוד בתוקף "לעד" מבלי שנדונו והוכרעו הטענות של הצדדים בהתאם לכל שלבי המשפט **ראו: עמ"ש 14-01-9628 מיום 16.03.14 (פורסם בנבו).**

מנגד, במסגרת הבקשה לסעד דחוף העוסק בעניין המזונות, ניתן לחייב את המשיב בסכום כספי המשקף את "תקופת החיים" של הבקשה ליישוב סכסוך ולהאריך סעד זה, במידת הצורך, כסעד זמני עד למתן פסק הדין **ראו: עמ"ש 16-09-52149 מיום 31.10.17 (פורסם בנבו)** במסגרת תביעה למזונות ככל שזו תוגש בהתאם **לסעיף 4 לחוק**.

הטעם הרביעי, הבקשה לשמירת המצב הקיים נועדה לטעמי "להקפיא מצב קיים" במישור הרכושי. לפיכך, בקשה זו מתאימה לסעדים כגון מתן צווי עיקול, צווי מניעה, צווי איסור דיספוזיציה, צווי אנטון פילר וכדומה.

הסעד לשמירת המצב קיים, איננו מתאים לטעמי למתן הוראות בדבר הניהול השוטף של החיים. זאת, מכיוון שעם פרידת הצדדים ושינוי בהרכב התא המשפחתי, "המצב הקיים" אשר שרר עובר לפרוץ הסכסוך, אינו קיים עוד.

לכן מתקין התקנות מצא לנכון להפריד בין הסעד של שמירה על המצב הקיים **ראו: תקנה 10 לתקנות** לבין הסעד בעניין המזונות ושמירת קשר של קטין עם כל אחד מהוריו **ראו: תקנה 12 לתקנות**.

שנית, מקבל אני את עמדת המשיב כי חובתו לספק מדור, איננה כוללת חובה לספק מדור ספציפי. המבקשת יכולה להחליט בינה לבינה על מדור המתאים לה, אך הנתבע אינו חב, אלא במדור סביר **תמ"ש 16-07-30291 מיום 22.05.18 (פורסם בנבו)** או תשלום עבור מדור זה.

המשיב הציע כי המבקשת והקטינים יעברו לדירה הנוספת, כאשר המשיב הוא זה שישפץ ויאבזר את הדירה הנוספת עד ליום 07.10.19 – דהיינו יום אחד לפני שיסתיים הסכם השכירות של הדירה. המבקשת דחתה הצעה זו בשתי ידיים.

שני הצדדים צירפו תמונות של הדירה הנוספת. אין מחלוקת כי עסקינן בבית פרטי גדול. המבקשת לא טענה כי הדירה הנוספת מרוחקת ממוסדות החינוך של הקטינים או כי היא איננה מתאימה למגורי המבקשת והקטינים מפאת גודלה.

הטענה העיקרית של המבקשת ביחס לדירה הנוספת היא כי מצבה איננה מאפשר לשמור על רמת החיים שניהלו הצדדים עובר לפרוץ הסכסוך.

טענה זו מעוררת קושי נוכח הצעת המשיב לשפץ ולאבזר את הדירה הנוספת עובר לסיום חוזה השכירות - הצעה שנדחתה על ידי המבקשת.

לפיכך, ניתן לראות את המשיב כמי שביקש לספק מדור מיוזמתו **השוו: תמ"ש (י-ם) 15180/07 מיום 15.11.09 (פורסם בנבו); תמ"ש (ת"א) 79071/98 ס.מ. נ' ס.ר. (פורסם בנבו); תלה"מ 42953-02-18 מיום 12.11.18 (פורסם נבו)**.

שלישית, המחלוקת בין הצדדים נסובה סביב הכוונה להמשיך את הסכם השכירות לשנה נוספת. בתמיכה לטענת המבקשת, כי היה בכוונת הצדדים להמשיך את הסכם השכירות, צורפו מכתבים שנשלחו בדוא"ל על ידי בעל הדירה.

במכתב מיום +++ מודיע משכיר הדירה כי ביום +++ נודע לו לראשונה שאין בכוונת המשיב להמשיך את חוזה השכירות וכי עובר למועד זה לא דובר כי לא יאורך חוזה השכירות **ראו: נספח י"ב לתשובה**.

קיים קושי ממשי לקבל גירסה זו. עיון בהסכם השכירות מלמד כי תקופת השכירות מסתיימת ביום +++ ו"לשוכר ניתנת אופציה להאריך את תקופת השכירות לשנה נוספת שתחילתה בתום תקופת השכירות, באותם תנאים, (להלן-"**תקופת האופציה**") במידה ויודיע למשכיר לא יאוחר מ-60 יום לפני תום תקופת השכירות, כי ברצונות לממש את תקופת האופציה" **ראו: ס' 4 לנספח א' לבקשה**.

במילים אחרות, היה על המשיב להודיע לשוכר עד ליום +++ כי בכוונתו לממש את תקופת האופציה ומשעה שהדבר לא נעשה, נשמט הבסיס לטענה כי היה בכוונת הצדדים להמשיך ולהשכיר את הדירה.

זאת ועוד, על פי **נספח ב-2 לתשובה**, המשכיר דורש כי עקב הפיגורים בתשלומי השכירות, התשלום בגין תקופת האופציה יהיה שנה מראש. דרישתו זו לא מתיישבת עם לשון הסכם השכירות לפיה השכירות בתקופת האופציה תהא באותם התנאים בהם הושכרה הדירה בתקופת השכירות.

לפיכך, גירסת המשיב כי הצדדים לא התכוונו להמשיך ולשכור את הדירה היא גרסה מסתברת יותר **ראו: ע"א 2989/95 קורנץ נ' מרכז רפואי ספיר, פ"ד נא(4), 687.**

רביעית, להסכם השכירות שני צדדים : השוכר והמשכיר. לפיכך, לא ניתן ליתן סעד המחייב את המשכיר להתקשר בהסכם השכירות עם המשיב שכן אין ליתן פסק דין הפוגע באינטרסים ממשיים של אדם כלשהו, מבלי שעמדתו נשמעה בבית המשפט **ראו: עמ"ש 17-10-26944 מיום 27.03.18 (פורסם בנבו).**

הדבר נכון ביתר שאת משעה שמכתבי הדוא"ל שצורפו לבקשה, מלמדים כי המשכיר אינו מוכן להשכיר את הדירה בתנאים שנקבעו בהסכם השכירות ובתנאים שנתבקשו בבקשה זו.

התוצאה היא כי הבקשה נדחית.

אין בדחיית הבקשה כדי למנוע מהמבקשת למצות את זכויותיה במסגרת הליך משפטי מתאים.

לאור התוצאה, המבקשת תישא בהוצאות המשיב בסך של 2,000 ₪. סך זה ישולם בתוך 30 יום שאם לא כן, יישא הפרשי ריבית והצמדה ממועד החיוב ועד לביצוע החיוב בפועל.

מתיר לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתנה היום, ט' תשרי תש"פ, 08 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.

פליקס גורודצקי, שופט